
JOSÉ LUIS L. ARANGUREN

Article reproduït de Raimon. *Disc antològic de les seves cançons*, 1964

És evident el divorci entre la cultura minoritària —musical, pictòrica, literària, per exemple— i la societat de masses. La pintura tendeix a fer-se pintura per a pintors; la literatura, lectura d'escriptors; la música, un univers autosuficient, a mitjan camí entre l'art pur i la ciència més rigorosa... Mentrestant, la massa sembla condemnada a absorbir els estupefaents sense qualitat del cinema comercial, de la televisió, de les revistes il·lustrades.

D'altra banda, i a manera de loteria, s'estableix una altra distància per virtut de la qual un jove o una xicota, triats a l'atzar entre mil, són exaltats de sobte, especialment en el cinema, a l'altura de les «estrelles».

Poden salvar-se aquestes distàncies? Raimon està franquejant-les. Porta autèntica poesia a la vida de cadascú. Se serveix d'un mitjà de comunicació de masses —la cançó d'estil modern— per a fer «sentir», a través seu i dins seu, la significació profunda i social de la vida. Mantenint-se entre nosaltres, sense voler elevar-se per damunt dels altres joves, un més entre ells, ha realitzat la tasca quasi impossible de fondre l'ímpetu juvenil i la capacitat de parlar a la gent en la seua pròpia llengua, amb la poesia i amb allò que gairebé m'atreviria a anomenar *filosofia*, no dels filòsofs, gràcies a Déu, sinó de la vida mateixa. Una filosofia no escèptica, a l'estil de Brassens, com qui n'ha vist de tots colors, sinó, al fons del dolor de viure, plena d'entusiasme.

Perquè Raimon no és un «satisfet». Raimon alça la veu davant d'un món del qual no volem ser i comença a caminar, cara i cor al vent, des de la seua quasi adolescència, des de la seua soledat i des de la seua innocència, cap a un món nou, desconegut i comú, buscant la llum, la pau i Déu.

Jo diria que Raimon conté dins seu una força capaç de mobilitzar les adormides energies d'una gran part de la nostra joventut, justament perquè hi pertany completament, i perquè podent «comunicar» amb ella, és exigent, sap dir «no» a la injustícia, coneix i rebutja les mans que maten i les que manen matar: i perquè busca a les palpentes i a crits, un xicot perdut en la nit de la moderna ciutat, una nova salvació per a tots. Al capdavall, perquè des del fons de si mateix es pregunta on va l'home.

Single, 1968.

Portada: Equipo Crónica